

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem, se sídlem Kosmova 961/20, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2017, č. j. 22 A 134/2016 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále také „správce daně“ nebo „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 25. 3. 2015 celkem 23 platebních výměrů, jimiž žalobci dodatečně stanovil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců ledna až prosince roku 2011, června až prosince roku 2012 a ledna až dubna roku 2013. Odvolání proti těmto platebním výměrům správní orgán prvního stupně pro opožděnost zamítl a odvolací řízení zastavil. Žalobce na to navrhl obnovu uvedených řízení, kterou odůvodnil skutečností, že Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 45 Afs 13/2013 – 152, rozhodl o zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze v totožné věci. Správní orgán prvního stupně návrh na obnovu řízení zamítl a obnovu řízení nepovolil. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dne 8. 6. 2016 podal žalobce u Generálního finančního ředitelství jako nadřízeného správního orgánu žalovaného podle § 38 daňového řádu podnět na ochranu před nečinností spočívající v nenařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 a násl. daňového řádu (dále také jen

„přezkumné řízení“), na nějž uvedený správní orgán reagoval dne 30. 6. 2016 vyrozuměním č. j. 98536/16/7700-10124-204230 tak, že neshledal námitku nečinnosti důvodnou a podnět odložil.

II.

[2] Žalobce se tudíž žalobou u Krajského soudu v Ostravě domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu s požadavkem, aby žalovanému byla uložena povinnost do 60 dnů nařídit přezkoumání 23 dodatečných platebních výměrů, a pokud by soud dospěl k závěru, že se ze strany žalovaného jedná o nezákonný zásah, aby určil, že nečinnost žalovaného byla nezákonným zásahem a zakázal mu v tomto zásahu pokračovat.

[3] Krajský soud žalobu na ochranu proti nečinnosti i na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Předně zdůraznil, že v daném případě žalobce uplatnil v jedné písemnosti dvě žalobní žádání vymezená dvěma žalobními petity. Soud je proto posuzoval samostatně jako žalobu podle § 79 a násl. s. ř. s., resp. podle § 82 a násl. s. ř. s. Přitom shledal, že na uplatnění dozorčího prostředku (přezkoumání rozhodnutí podle § 121 daňového řádu) není právní nárok, neboť neslouží k realizaci veřejných subjektivních práv jednotlivců, ale k ochraně veřejného zájmu na zákonnosti výkonu veřejné správy. K tomu poukázal jak na historickou, tak i na navazující aktuální judikaturu správních soudů, která shodně vychází z toho, že *„[n]evyužije-li správní orgán svého dozorčího práva, sloužícího výlučně k ochraně veřejného zájmu, nemůže tento jeho postup mít z povahy věci vliv na veřejná subjektivní práva žalobce, a není proti němu přípustná ochrana ve správním soudnictví, a to formou jakéhokoli žalobního typu.“*

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se proti napadenému rozsudku bránil kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal tedy nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, konkrétně spočívající v nedostatku důvodů.

[5] Stěžovatel ve veskrze obecné kasační stížnosti namítá, že napadený rozsudek odporuje zásadám, jež vyplývají z ústavního pořádku o tom, že občan smí činit vše, co mu zákon výslovně nezakazuje a orgány veřejné moci smějí činit jen to, co jim zákon výslovně dovoluje. S poukazem na § 108 daňového řádu stěžovatel shrnuje systém přezkumných prostředků rozhodnutí vydaných při správě daní a současně obecně poukazuje na možnosti soudní ochrany vyplývající z § 65 s. ř. s., resp. též § 79 s. ř. s.

[6] Stěžovatel má za to, že nynější judikatura, navazující na historickou judikaturu správních soudů zmiňovanou v napadeném rozsudku, nemá oporu v právních předpisech upravujících obranu proti úkonům správních orgánů vůči občanům. Podle stěžovatele *„[z] žádného ustanovení daňového řádu nelze vyčíst, že osoba zúčastněná na řízení má či nemá na konkrétní druh opravného prostředku nárok. Tato procesní norma upravuje ‘pouze‘ podmínky, za kterých lze užít ten či onen opravný prostředek. Obdobně i správní řád soudní.“*

[7] Stěžovatel vyslovuje domněnku, že *„napadená rozhodnutí správce daně byla vydána v rozporu s právními předpisy“*, kterou dovozuje z toho, že *„[z]e současné dostupné judikatury plyne, že výsledky zjištění správce daně u stěžovatele jsou posuzovány správními soudy odlišně, než správcem daně.“* Usuzuje tedy, že v daném případě jsou splněny předpoklady k nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 a násl. daňového řádu, avšak správce daně je v tomto směru nečinný, čímž dochází k nezákonnosti. Nesouhlasí se závěrem, že soudy ve správním soudnictví jsou prvořadě povolány k ochraně veřejných subjektivních práv jednotlivců a nikoliv ke kontrole nad bezvadným výkonem veřejné správy. Doplňuje, že tím, že krajský soud v daném případě žaloby zamítl, neposkytl ochranu jeho subjektivním veřejným právům. Tímto jeho postupem mizí vymahatelnost práva jako jeden z principů právního státu. Podle stěžovatele neobstojí ani argument, že řádný opravný prostředek uplatnil opožděně. Může totiž nastat případ, kdy jeden ze soudů určitý případ rozhodl a následně bylo jeho rozhodnutí korigováno nadřízenou autoritou s následkem závaznosti pro všechny obdobné případy. Právě v takovém případě je na místě použít dozorčí prostředky. Není-li na ně právní nárok, jak dovodil krajský soud, nelze hovořit o vymahatelnosti práv. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem. Zopakoval, že přezkumné řízení podle § 121 a násl. daňového řádu je svou povahou prostředkem dozorčím, nikoliv opravným (nárokovým). Podnětem není přezkumné řízení zahájeno a na zahájení přezkumného řízení nemá osoba zúčastněná na správě daní, jež činí uvedený podnět, právní nárok. Ve shodě s krajským soudem též uvedl, že v dané věci to byl především stěžovatel, který byl nečinný, jelikož proti dodatečným platebním výměrům nepodal včasné odvolání. Podle žalovaného obsah stěžovatelova podání ze dne 9. 7. 2015, jímž žádal o povolení obnovy řízení, nebylo možno jako podnět k přezkoumání rozhodnutí podle § 121 daňového řádu posoudit, neboť obsah uvedeného podání byl jednoznačný po formální i obsahové stránce. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného dovozuje, že z jeho obsahu plyne, že se žalovaný předběžně dodatečnými platebními výměry zabýval se závěrem, že nebyly vydány v rozporu s právními předpisy. Přitom poukázal na rozsudky sp. zn. 5 Afs 77/2015 a sp. zn. 4 Afs 22/2015, v nichž Nejvyšší správní soud dospěl k odlišnému závěru než žalovaný. Z toho usuzuje na porušení § 5 odst. 1 daňového řádu a § 8 odst. 2 téhož zákona. Stěžovatel setrvává na podané kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; vlastní přezkum je totiž z povahy věci možný pouze za předpokladu, že rozsudek touto vadou netrpí.

[12] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Ani v kasační stížnosti (podané jako blanketní), ani v jejím pozdějším doplnění či v replice k vyjádření žalovaného však stěžovatel konkrétně neuvedl, která z jeho žalobních námitek nebyla vypořádána. Přestože nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, v posuzované věci tento soud neshledal, že by se krajský soud dopustil vytčeného pochybení.

[13] Z obsahu žaloby, která je v převážené míře shrnutím průběhu řízení před správními orgány a popisem úkonů, jež v této souvislosti činil stěžovatel, je zřejmé, že zásadní a jedinou spornou otázkou bylo, zda měl správce daně, nebo následně žalovaný posoudit obsah stěžovatelova podání ze dne 9. 7. 2015, v němž učinil návrh na obnovu řízení, též jako podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí a pokud tak neučinil a zůstal nečinný, bylo na místě bránit se této nečinnosti žalobou u soudu.

[14] Jak plyne již z rekapitulace řízení o žalobě (srov. odst. [2] a [3]), krajský soud se touto spornou otázkou zabýval a o důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, ale i žaloby zásahové v napadeném rozsudku pojednal. Skutečnost, že s jeho závěry stěžovatel nesouhlasí a zastává odlišný právní názor na posuzovanou otázku, nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Ostatně stěžovatelova polemika (byť uplatněná v obecné rovině) se závěry obsaženými v napadeném rozsudku nasvědčuje tomu, že důvody napadeného rozsudku nechybí a odpověď na stěžejní právní otázku krajský soud v napadeném rozsudku poskytl, třebaže s odlišným závěrem, než si představoval stěžovatel. Uvedená námitka není opodstatněná.

[15] Ač stěžovatel v blanketní kasační stížnosti uplatnil také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, v doplnění kasační stížnosti žádná konkrétní tvrzení, jež by k naplnění tohoto kasačního důvodu směřovala, neuvedl. S ohledem na dispoziční zásadu, jež nachází své uplatnění i v soudním řízení správním, však není povinností kasačního soudu za účastníka řízení doplňovat či domýšlet jeho stížní argumentaci. Tudíž neuvedení konkrétních tvrzení, jež by směřovala k nedostatkům naplňujícím tento kasační důvod, jde plně k tíži stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto nemá k čemu v tomto směru vyjádřit (viz také závěry obsažené v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, jež jsou plně použitelné i pro řízení o kasační stížnosti v projednávané věci).

[16] Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k posouzení, zda krajský soud pochybil při výkladu použitých právních norem a je tak naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I v souvislosti s tímto důvodem je kasační soud nucen zopakovat, že kasační stížnost je poměrně obecná, pojednávající převážně o obecných zásadách a principech právního státu a možnostech vymahatelnosti práva, jakož i o významu historické judikatury, na niž odkázal krajský soud v napadeném rozsudku.

[17] Z kasační stížnosti tak v konkrétnostech lze toliko seznat, že stěžovatel polemizuje s tím, zda lze z použité právní úpravy dovodit, zda „*osoba zúčastněná na řízení má či nemá na konkrétní druh opravného prostředku nárok*“. Podle něj procesní normy (daňový řád a soudní řád správní) upravují pouze podmínky, za nichž lze ten který opravný prostředek použít a nikoliv, zda na jeho použití je či není právní nárok. Z toho dále stěžovatel

dovozuje, že pokud správce daně v souzené věci zastával (z hlediska merita věci, tj. při doměření daně z přidané hodnoty) odlišný názor, než správní soudy ve stejných případech, lze se domnívat, že rozhodnutí správce daně (dodatečné platební výměry) byla vydána v rozporu s právními předpisy. Stěžovatel proto usuzuje, že jsou dány předpoklady k nařízení jejich přezkoumání postupem podle § 121 a násl. daňového řádu. S ohledem na nečinnost správních orgánů v tomto směru byla důvodná podaná žaloba a jejím zamítnutím krajský soud odebral stěžovateli možnost domoci se ochrany jeho práv.

[18] Nejvyšší správní soud zde zdůrazňuje, co správně uvedl v napadeném rozsudku s poukazem na judikaturu i krajský soud. Žalobcovo opomenutí při hájení práv v řádném instančním postupu nelze nahrazovat tím, že by mu byl následně přiznán nárok na zahájení přezkumného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 35/2013 - 30). Byl to totiž prvořadě stěžovatel, který se opožděně bránil dodatečným platebním výměrům, tedy nestřežil dostatečně svoje práva a toto svoje pochybení se následně snažil zhojit jinými „náhradními“ cestami (žádostí o navrácení lhůty k podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jež byla v konečném důsledku předmětem soudního přezkumu kasačním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Afs 136/2016 s negativním závěrem pro stěžovatele, či návrhem na obnovu řízení, potažmo v souzené věci uplatněnou argumentací o povinnosti správních orgánů zahájit přezkumné řízení - k této otázce viz dále).
[19] Nejednou se již Nejvyšší správní soud vyslovil k povaze přezkumného řízení a podmínkám, za nichž lze toto přezkumné řízení (při správě daní) zahájit. Judikatura je ustálena v závěru, který v napadeném rozsudku správně vyslovil i krajský soud, že přezkumné řízení je tradičním dozorčím prostředkem sloužícím k ochraně objektivního práva (objektivní zákonnosti rozhodnutí správních orgánů), jehož prostřednictvím dochází k nápravě zásadních právních vad způsobujících nezákonnost rozhodnutí, a to i na újmu účastníkům řízení (obdobně viz již citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 35/2013 - 30). Na přezkumné řízení tudíž není právní nárok, osoba zúčastněná na správě daní (tedy i stěžovatel v dané věci) tak sice může učinit podnět k jeho zahájení, správní orgány však nejsou povinny každému takovému podnětu vyhovět a nařízení přezkoumání rozhodnutí je na jejich úvaze.

[20] Jakkoliv tedy stěžovatel s uvedenými závěry v obecné rovině nesouhlasí a má za to, že obdobný přístup vylučuje vymahatelnost jeho práv, neznamená to, že tyto závěry jsou nesprávné. Vyplývají z aplikovaných norem daňového řádu (srov. § 108 a § 121) a jsou potvrzeny setrvalou judikaturou, na níž Nejvyšší správní soud nehodlá ničeho měnit ani v souzené věci. Je tak na místě opět připomenout výše uvedené, že právě stěžovatel svým liknavým postupem v řádném pořadu práva podal opožděné odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Toto jeho pochybení však nyní nelze úspěšně napravit ani cestou mimořádných opravných prostředků, natož prostředků dozorčích, tj. v přezkumném řízení podle § 121 a násl. daňového řádu.

[21] Ostatně jak správně ve shodě se správními orgány upozornil krajský soud, stěžovatelův návrh na obnovu řízení ze dne 9. 7. 2015 byl svým obsahem jednoznačný (srov. § 70 odst. 2 daňového řádu) a nebylo jej tedy možno posoudit jinak, tj. jako podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí ve smyslu § 121 odst. 3 daňového řádu. Pokud správce daně v rámci rozhodování o návrhu na obnovu řízení „nepřekvalifikoval“ stěžovatelovo

podání ze dne 9. 7. 2015 na podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí, nikterak nepochybil. Tudíž zde nebyl žádný podnět ve smyslu § 121 odst. 3 daňového řádu, a správním orgánům proto nesvědčila ani povinnost vyplývající z § 121 odst. 4 věty druhé daňového řádu (sdělit, zda podnět shledaly důvodným či nikoliv).

[22] Stěžovatel se tak mýlí v názoru, že pokud by jeho podání s návrhem na obnovu řízení, popř. odvolání proti rozhodnutí správce daně o tomto návrhu, bylo možno považovat za podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí, svědčila by příslušnému správnímu orgánu povinnost nařídit přezkumné řízení. Jak již shora uvedeno, na tento postup stěžovatel nemá právní nárok.

[23] Nejvyšší správní soud na tomto místě doplňuje, že s ohledem na závěry, jež správní orgán prvního stupně přijal v rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení (že obnova řízení slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoliv k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu a že na rozsudky je třeba nahlížet nikoliv jako na důkazy či nové skutečnosti představující důvod pro povolení obnovy řízení, ale na rozhodnutí, jež obsahují právní úvahy), bylo vhodnější stručně vyložit, proč neshledal důvody pro nařízení přezkoumání rozhodnutí (sloužící k nápravě nezákonnosti či podstatných vad řízení) z moci úřední podle § 121 odst. 1 daňového řádu. Implicitně však tento závěr lze z jeho rozhodnutí nepochybně dovodit, jak ostatně naznačil v kasační stížnosti samotný stěžovatel (srov. odst. [9]). Shledal-li by podmínky pro postup podle § 121 daňového řádu, správce daně by přezkum vydaných platebních výměrů nařídil.

[24] Namítal-li následně stěžovatel v odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí, že v něm chybí úvaha o možnostech postupovat podle § 121 a násl. daňového řádu, pročež žalovaný i správce daně porušili § 5 odst. 1 a § 8 odst. 2 daňového řádu, nemohlo to mít jakýkoliv vliv na výsledek řízení o návrhu na povolení obnovy řízení, o němž na základě odvolání žalovaný rozhodoval. V tomto svém rozhodnutí totiž reagoval na námitky týkající se možnosti „překvalifikace“ návrhu na obnovu řízení na podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí (viz odstavce [22] až [26] rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. 18067/16/5300-22443-701728). Jistě bylo vhodnější i v tomto rozhodnutí výslovně uvést, že ani předpoklady k nařízení přezkoumání rozhodnutí z úřední povinnosti žalovaný neshledal. Tento závěr však opět implicitně plyne z toho, že se k postupu podle § 121 odst. 1 daňového řádu žalovaný neuchýlil.

[25] Nehledě na právě uvedené zůstává v souzené věci zásadní, že stěžovatel vůbec neměl právní nárok na to, aby přezkoumání dodatečných platebních výměrů příslušný správní orgán podle § 121 a násl. daňového řádu nařídil.

[26] Tvrzeným „nekonáním“ žalovaného tedy nebyla zasažena práva ani povinnosti stěžovatele, na jeho právním postavení se ničeho nezměnilo; dodatečné platební výměry nedoznaly žádných změn a byly v právní moci. Krajský soud proto správně shledal, že v případě stěžovatele zcela absentuje podmínka vyplývající z § 2 s. ř. s., že vůbec byla dotčena stěžovatelova veřejná subjektivní práva (v souzené věci mu žádná nesvědčí), jimž je třeba ve správním soudnictví poskytnout soudní ochranu. Není tak splněn esenciální předpoklad pro zahájení řízení o jakémkoli žalobním typu upraveném soudním řádem správním podle § 4 s. ř. s., tedy ani o stěžovatelem uplatněné žalobě na ochranu proti

nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. Je vhodné dodat, že tento žalobní typ nesměřuje k uložení povinnosti zahájit určité správní řízení, jak uplatňoval stěžovatel, nýbrž k povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Uvedenou žalobou se proto nelze účinně domáhat zahájení řízení, na jehož zahájení není právní nárok.

[27] Stěžovatel nemohl být úspěšný ani se svojí žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu. Ta je subsidiárním prostředkem ochrany v případech, kdy se nelze ochrany veřejných subjektivních práv domoci cestou jiných žalobních typů (žalobou proti rozhodnutí a na ochranu proti nečinnosti). To však pouze za předpokladu, že úkon, který je za nezákonný zásah označen, vůbec pojem zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. naplňuje. V posuzovaném případě se však již z povahy věci a *prima facie* o takový zásah nejedná a jednat nemůže, není-li zde veřejné subjektivní právo, které je třeba chránit. Ani v případě tohoto žalobního typu nebyla v dané věci splněna podmínka plynoucí z § 2 s. ř. s. ve spojení s § 4 s. ř. s., jež je prvořadým předpokladem pro aktivaci soudní ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob podle soudního řádu správního.

[28] Stěžovatel dovozoval povinnost žalovaného zahájit přezkumné řízení podle § 121 daňového řádu ze skutečnosti, že správce daně meritum věci (tj. předpoklady pro doměření daně z přidané hodnoty) posoudil ve stěžovatelově věci odlišně od jiných případů, které posuzovaly správní soudy (zde konkrétně odchylně, než Krajský soud v Praze dovodil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 45 Af 13/2013 - 152, a Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015 - 43, resp. též v dalším rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 - 104). Nejvyšší správní soud, stejně jako i Ústavní soud, však již v minulosti vysvětlil, že pozdější judikatura není dostatečným důvodem pro využití mimořádných opravných prostředků ve věcech týkajících se stejného právního problému (viz např. rozsudek ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009 - 76, nebo také nález Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 792/02, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 178/03). Jak bylo vysvětleno shora, nemůže ani založit subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení. Ze strany správních orgánů nedošlo tudíž ani k porušení § 5 odst. 1 a § 8 odst. 2 daňového řádu, jak dovozuje stěžovatel.

[29] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že zmíněný rozsudek Krajského soudu v Praze, jehož se stěžovatel dovolává, byl vydán ve stejný den jako dodatečné platební výměry správce daně. Stěžovatel tudíž mohl veškerou argumentaci, o niž opíral návrh na obnovu řízení či již uplatňoval v souvislosti s požadavkem na postup podle § 121 a násl. daňového řádu, uplatnit v odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům, tedy v řádném opravném prostředku, který mu prvořadě svědčil podle pořadu práva. Svou pasivitou tuto možnost promeškal. Nezbývá než odkázat na závěry vyslovené výše v odst. [18] a [20].

[30] Z právě uvedeného plyne, že žaloby stěžovatele (na ochranu proti nečinnosti a na ochranu před nezákonným zásahem), nemohly být vůbec úspěšné, neboť stěžovatel neměl právní nárok na nařízení přezkoumání rozhodnutí, tedy mu nesvědčilo veřejné subjektivní právo, které mohlo být dotčeno ve smyslu § 2 s. ř. s.

[31] Závěr krajského soudu vyřčený na straně 5 ve druhém odstavci napadeného rozsudku, že „*nevyužije-li správní orgán svého dozorčího práva, sloužícího výlučně k ochraně*

veřejného zájmu, nemůže tento jeho postup mít z podstaty věci vliv na veřejná subjektivní práva žalobce a není proti němu přípustná ochrana ve správním soudnictví, a to formou jakéhokoliv žalobního typu“, je tak věcně správný. Tvrzené nezákonnosti se tudíž krajský soud nedopustil.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu